

die bast
it. Maar
verstand
zelf heeft
voor de
honden
gezwegen,
huidigde,
kan een
dat zwij-
oehening
ook om-
reken eer
indruk
betoo-
ven, is on-
ren moet
te kiezen,
mt en den

het werk te gaan zien of door ooggetuigen er
eens iets van te hooren.

Toch is het feit waar, dat deze bouw aan
den gang is.

Reeds vele maanden geleden werd daartoe
besloten; en na veel heen en weer schrijven
over de plannen, het bestek, den te besteden
prijs en al dergelijke dingen meer, werd j.l.
Donderdag in de kerk-raadsvergadering het be-
richt gegeven, dat het bouwen eenen aanvang
had genomen.

Zij, die gewoon zijn van de mededeelingen
aangaande het in den kerkeraad verhandelde
kennis te nemen, hebben zich daarvan in het
vorige nummer reeds op de hoogte kunnen
stellen.

En nu is men te Jogjakarta met ijver aan
den gang gegaan.

Wij kunnen dat begrijpen.

Hoe langen tijd heeft men niet vol verach-
ting naar dat blijde ogenblik uitgezien.

Immers is door 't Heeren groote goedheid de
medische arbeid der Zending vruchtbaar geble-
ken voor het groote doel, dat werd beoogd.

De betooning van barmhertigheid aan den
onder vele en velerlei krankheden lijden-
den Javan is geteekend geworden.

Een weg is gevonden tot het hart; en de
prediking van den Christus, in wiens naam de
gemeente van Christus zich tot dit werk had
aangevraagd, heeft bij niet weinigen onder hen
eenen voorbereiden bodem gevonden.

Onderwijst werd gevraagd en gegeven; en deze
onderwijzing heeft goede vrucht gedragen blij-
kens de vraag, om te worden gedoopt en toe-
gang te erlangen tot de Tafel des Verbonds.

Van maand tot maand klom het aantal van
hen, die plaats zochten onder de bediening van
het Woord.

Aanvankelijk bood het hospitaal, waaraan
Dr. Scheurer en zijne helpers werkzaam zijn,
een plaats ter vergadering.

Doch na eenigen tijd was de aan te bieden
ruimte onvoldoende geworden.

Men behield zich dan met het gebruik van
de zaken, waarin de bedden voor de verpleg-
den zijn geplaatst.

Dat laatste wel moeit en ongemak; maar
men getroostte zich dit ter wille van het doel: in
den inlander bekend te maken met den gezegden
naam van den Zaligmaker Jezus.

Opeengepakt zat men bij elkander.

Dat heeft wat te beteekenen in deze tropi-
sche gewesten.

Maar men kon en mocht toch de deuren niet
sluiten voor wie begeert waren om te hooren.

Het heeft wat te beteekenen, om in een gast-
huis de kranten met hun bedden en beddeken
over te dragen van de ééne zaal naar de andere
op den Zaterdagavond, en dan op den Maan-
dagmorgen alles weer op zijn oude plek terug
te brengen, eer men weer het gewone werk kan
gaan doen.

Men moet maar eens vragen aan verplegers
en verpleegsters in onze ziekenhuizen, hoe zij
over zulk eenen telkens terugkerenden arbeid
souden oordeelen.

Men moet maar eens indenken, wat rust zeft
in een huis voor kranten, waar rust en nog
eens rust zoog dringend en dringend noodig zijn.

Doch alweer, men getroostte zich dat met het
oog op het doel, waarvoor dit geheele werk is
ondernomen geworden.

Toch is ook daarvoor een grens; en geen
wonder was het, dat telkens van ginds de bede-
ken; wanneer mogen wij nu een gebouw gaan
zetten, opzettelijk bestemd voor het werk der
prediking?

Een ook was het geen wonder, dat eindelijk
de kerkeraad, na overleg met de zusterkerken
in Noord-Holland, er toe overging, om naar
Indië te schrijven; gaat uwen gang en bouw
zij zullen zorgen voor het noodige geld.

Te eer moest de kerk raad dit doen, daar
van Indië uit geschreven werd: zorg gij slechts
voor het gebouw; zij zullen onze penningen
blijven brengen, om het gebouw inwendig te
muntelieren.

Nu mocht niet langer getalmd; en de kerke-
raad zond dan ook het bericht: gaat uwen gang
en bouw; vertrouwende, dat de noodige gelden
souden worden gevonden.

Wij twijfelen niet, of deze gelden zullen
wel bijeenkomen. Al wat onze Zending
raakt, heeft de liefde van ons volk. En waar
liefde is stroomden de gaven vanzelf.

de plaats
roeders en
ik mijns
en van een
ing om de
roeders te
weer op te
te ge niets,
en daad
en broeder
schuld er
strengheid
medelijden
staat zelf
gengerech-
af. Terwijl
a vermaan
zekerende
afgedoelde
n terug te
len behou-
ekken. En
laet noodig
roffene het
brengen,
or betoog
waarlijk
nden zijner
noodeloze
rp verwijt
eg te stoo-
maar de
ast te leg-
steun op
m de „kin-
steun en
len, dat ge
door hun
niet dragen
voet te zijn
r zijn broe-
gave van
woord van
opbeuring
hun omge-
ar van den
leiland, die
rak en de
chte. Maar
die door
ok met de
lichten dan
teijk leven
et; dat van
icht kunnen
dingen, die
ze stellen
n daarnaar
bij anderen
ervaren en
t de hoogte
geestelijk
e hierop te
t de heilige
ontbreekt,
gen omgang
te teeder,
te koop te
kken zijn,
uitstorten
salmidichter
t God deed
ft aan mijn
te spreken
et stofgod
en maakt
gene zijner
geestelijke
er ge hier

de plaats
roeders en
ik mijns
en van een
ing om de
roeders te
weer op te
te ge niets,
en daad
en broeder
schuld er
strengheid
medelijden
staat zelf
gengerech-
af. Terwijl
a vermaan
zekerende
afgedoelde
n terug te
len behou-
ekken. En
laet noodig
roffene het
brengen,
or betoog
waarlijk
nden zijner
noodeloze
rp verwijt
eg te stoo-
maar de
ast te leg-
steun op
m de „kin-
steun en
len, dat ge
door hun
niet dragen
voet te zijn
r zijn broe-
gave van
woord van
opbeuring
hun omge-
ar van den
leiland, die
rak en de
chte. Maar
die door
ok met de
lichten dan
teijk leven
et; dat van
icht kunnen
dingen, die
ze stellen
n daarnaar
bij anderen
ervaren en
t de hoogte
geestelijk
e hierop te
t de heilige
ontbreekt,
gen omgang
te teeder,
te koop te
kken zijn,
uitstorten
salmidichter
t God deed
ft aan mijn
te spreken
et stofgod
en maakt
gene zijner
geestelijke
er ge hier

de plaats
roeders en
ik mijns
en van een
ing om de
roeders te
weer op te
te ge niets,
en daad
en broeder
schuld er
strengheid
medelijden
staat zelf
gengerech-
af. Terwijl
a vermaan
zekerende
afgedoelde
n terug te
len behou-
ekken. En
laet noodig
roffene het
brengen,
or betoog
waarlijk
nden zijner
noodeloze
rp verwijt
eg te stoo-
maar de
ast te leg-
steun op
m de „kin-
steun en
len, dat ge
door hun
niet dragen
voet te zijn
r zijn broe-
gave van
woord van
opbeuring
hun omge-
ar van den
leiland, die
rak en de
chte. Maar
die door
ok met de
lichten dan
teijk leven
et; dat van
icht kunnen
dingen, die
ze stellen
n daarnaar
bij anderen
ervaren en
t de hoogte
geestelijk
e hierop te
t de heilige
ontbreekt,
gen omgang
te teeder,
te koop te
kken zijn,
uitstorten
salmidichter
t God deed
ft aan mijn
te spreken
et stofgod
en maakt
gene zijner
geestelijke
er ge hier

de plaats
roeders en
ik mijns
en van een
ing om de
roeders te
weer op te
te ge niets,
en daad
en broeder
schuld er
strengheid
medelijden
staat zelf
gengerech-
af. Terwijl
a vermaan
zekerende
afgedoelde
n terug te
len behou-
ekken. En
laet noodig
roffene het
brengen,
or betoog
waarlijk
nden zijner
noodeloze
rp verwijt
eg te stoo-
maar de
ast te leg-
steun op
m de „kin-
steun en
len, dat ge
door hun
niet dragen
voet te zijn
r zijn broe-
gave van
woord van
opbeuring
hun omge-
ar van den
leiland, die
rak en de
chte. Maar
die door
ok met de
lichten dan
teijk leven
et; dat van
icht kunnen
dingen, die
ze stellen
n daarnaar
bij anderen
ervaren en
t de hoogte
geestelijk
e hierop te
t de heilige
ontbreekt,
gen omgang
te teeder,
te koop te
kken zijn,
uitstorten
salmidichter
t God deed
ft aan mijn
te spreken
et stofgod
en maakt
gene zijner
geestelijke
er ge hier

de plaats
roeders en
ik mijns
en van een
ing om de
roeders te
weer op te
te ge niets,
en daad
en broeder
schuld er
strengheid
medelijden
staat zelf
gengerech-
af. Terwijl
a vermaan
zekerende
afgedoelde
n terug te
len behou-
ekken. En
laet noodig
roffene het
brengen,
or betoog
waarlijk
nden zijner
noodeloze
rp verwijt
eg te stoo-
maar de
ast te leg-
steun op
m de „kin-
steun en
len, dat ge
door hun
niet dragen
voet te zijn
r zijn broe-
gave van
woord van
opbeuring
hun omge-
ar van den
leiland, die
rak en de
chte. Maar
die door
ok met de
lichten dan
teijk leven
et; dat van
icht kunnen
dingen, die
ze stellen
n daarnaar
bij anderen
ervaren en
t de hoogte
geestelijk
e hierop te
t de heilige
ontbreekt,
gen omgang
te teeder,
te koop te
kken zijn,
uitstorten
salmidichter
t God deed
ft aan mijn
te spreken
et stofgod
en maakt
gene zijner
geestelijke
er ge hier

de plaats
roeders en
ik mijns
en van een
ing om de
roeders te
weer op te
te ge niets,
en daad
en broeder
schuld er
strengheid
medelijden
staat zelf
gengerech-
af. Terwijl
a vermaan
zekerende
afgedoelde
n terug te
len behou-
ekken. En
laet noodig
roffene het
brengen,
or betoog
waarlijk
nden zijner
noodeloze
rp verwijt
eg te stoo-
maar de
ast te leg-
steun op
m de „kin-
steun en
len, dat ge
door hun
niet dragen
voet te zijn
r zijn broe-
gave van
woord van
opbeuring
hun omge-
ar van den
leiland, die
rak en de
chte. Maar
die door
ok met de
lichten dan
teijk leven
et; dat van
icht kunnen
dingen, die
ze stellen
n daarnaar
bij anderen
ervaren en
t de hoogte
geestelijk
e hierop te
t de heilige
ontbreekt,
gen omgang
te teeder,
te koop te
kken zijn,
uitstorten
salmidichter
t God deed
ft aan mijn
te spreken
et stofgod
en maakt
gene zijner
geestelijke
er ge hier

de plaats
roeders en
ik mijns
en van een
ing om de
roeders te
weer op te
te ge niets,
en daad
en broeder
schuld er
strengheid
medelijden
staat zelf
gengerech-
af. Terwijl
a vermaan
zekerende
afgedoelde
n terug te
len behou-
ekken. En
laet noodig
roffene het
brengen,
or betoog
waarlijk
nden zijner
noodeloze
rp verwijt
eg te stoo-
maar de
ast te leg-
steun op
m de „kin-
steun en
len, dat ge
door hun
niet dragen
voet te zijn
r zijn broe-
gave van
woord van
opbeuring
hun omge-
ar van den
leiland, die
rak en de
chte. Maar
die door
ok met de
lichten dan
teijk leven
et; dat van
icht kunnen
dingen, die
ze stellen
n daarnaar
bij anderen
ervaren en
t de hoogte
geestelijk
e hierop te
t de heilige
ontbreekt,
gen omgang
te teeder,
te koop te
kken zijn,
uitstorten
salmidichter
t God deed
ft aan mijn
te spreken
et stofgod
en maakt
gene zijner
geestelijke
er ge hier

de plaats
roeders en
ik mijns
en van een
ing om de
roeders te
weer op te
te ge niets,
en daad
en broeder
schuld er
strengheid
medelijden
staat zelf
gengerech-
af. Terwijl
a vermaan
zekerende
afgedoelde
n terug te
len behou-
ekken. En
laet noodig
roffene het
brengen,
or betoog
waarlijk
nden zijner
noodeloze
rp verwijt
eg te stoo-
maar de
ast te leg-
steun op
m de „kin-
steun en
len, dat ge
door hun
niet dragen
voet te zijn
r zijn broe-
gave van
woord van
opbeuring
hun omge-
ar van den
leiland, die
rak en de
chte. Maar
die door
ok met de
lichten dan
teijk leven
et; dat van
icht kunnen
dingen, die
ze stellen
n daarnaar
bij anderen
ervaren en
t de hoogte
geestelijk
e hierop te
t de heilige
ontbreekt,
gen omgang
te teeder,
te koop te
kken zijn,
uitstorten
salmidichter
t God deed
ft aan mijn
te spreken
et stofgod
en maakt
gene zijner
geestelijke
er ge hier

de plaats
roeders en
ik mijns
en van een
ing om de
roeders te
weer op te
te ge niets,
en daad
en broeder
schuld er
strengheid
medelijden
staat zelf
gengerech-
af. Terwijl
a vermaan
zekerende
afgedoelde
n terug te
len behou-
ekken. En
laet noodig
roffene het
brengen,
or betoog
waarlijk
nden zijner
noodeloze
rp verwijt
eg te stoo-
maar de
ast te leg-
steun op
m de „kin-
steun en
len, dat ge
door hun
niet dragen
voet te zijn
r zijn broe-
gave van
woord van
opbeuring
hun omge-
ar van den
leiland, die
rak en de
chte. Maar
die door
ok met de
lichten dan
teijk leven
et; dat van
icht kunnen
dingen, die
ze stellen
n daarnaar
bij anderen
ervaren en
t de hoogte
geestelijk
e hierop te
t de heilige
ontbreekt,
gen omgang
te teeder,
te koop te
kken zijn,
uitstorten
salmidichter
t God deed
ft aan mijn
te spreken
et stofgod
en maakt
gene zijner
geestelijke
er ge hier

de plaats
roeders en
ik mijns
en van een
ing om de
roeders te
weer op te
te ge niets,
en daad
en broeder
schuld er
strengheid
medelijden
staat zelf
gengerech-
af. Terwijl
a vermaan
zekerende
afgedoelde
n terug te
len behou-
ekken. En
laet noodig
roffene het
brengen,
or betoog
waarlijk
nden zijner
noodeloze
rp verwijt
eg te stoo-
maar de
ast te leg-
steun op
m de „kin-
steun en
len, dat ge
door hun
niet dragen
voet te zijn
r zijn broe-
gave van
woord van
opbeuring
hun omge-
ar van den
leiland, die
rak en de
chte. Maar
die door
ok met de
lichten dan
teijk leven
et; dat van
icht kunnen
dingen, die
ze stellen
n daarnaar
bij anderen
ervaren en
t de hoogte
geestelijk
e hierop te
t de heilige
ontbreekt,
gen omgang
te teeder,
te koop te
kken zijn,
uitstorten
salmidichter
t God deed
ft aan mijn
te spreken
et stofgod
en maakt
gene zijner
geestelijke
er ge hier

de plaats
roeders en
ik mijns
en van een
ing om de
roeders te
weer op te
te ge niets,
en daad
en broeder
schuld er
strengheid
medelijden
staat zelf
gengerech-
af. Terwijl
a vermaan
zekerende
afgedoelde
n terug te
len behou-
ekken. En
laet noodig
roffene het
brengen,
or betoog
waarlijk
nden zijner
noodeloze
rp verwijt
eg te stoo-
maar de
ast te leg-
steun op
m de „kin-
steun en
len, dat ge
door hun
niet dragen
voet te zijn
r zijn broe-
gave van
woord van
opbeuring
hun omge-
ar van den
leiland, die
rak en de
chte. Maar
die door
ok met de
lichten dan
teijk leven
et; dat van
icht kunnen
dingen, die
ze stellen
n daarnaar
bij anderen
ervaren en
t de hoogte
geestelijk
e hierop te
t de heilige
ontbreekt,
gen omgang
te teeder,
te koop te
kken zijn,
uitstorten
salmidichter
t God deed
ft aan mijn
te spreken
et stofgod
en maakt
gene zijner
geestelijke
er ge hier

weet gij niet, dat gij door den doop in betrekking
tot, in gemeenschap met den dood van Christus
geleid zijt en wel zóó, dat de doop u afbeeldd het
logaan in den zondverloofingden en schuldver-
loofenden dood van Christus? Weet gij niet, dat
de doop u een zegel is van de schuldloofing om
des doops van Christus wille?

Maar nu roept Paulus in vers 3 een climax; een
nog sterkere uitdrukking. Door den doop zijn wij
niet maar in het algemeen met Christus gestorven,
neen, wij zijn ook met Hem begraven door den
doop in den dood, d. i. doordat wij in den dood
ge oopt zijn.

De voorstelling van Paulus is dus deze: Bij den
doop in het algemeen is de doopeling zich bewust
in gemeenschap met den dood van Christus te tre-
den. Wordt hij ondergedoopt, dan overmeestert
hem het gevoel, ook met Christus begraven te wor-
den. En is zijn geestelijk besef helder, zoo verstaat
hij de taal, die God door dat water tot hem spreekt:
nu is de gemeenschap met uw vroeger leven van
zonde radicaal en voor eeuwig verbroken. Een ge-
storven heeft voor 't oog nog eenigen band aan de
zichtbare wereld. De wereld houdt hem nog vast
en niet nog op hem. De begraving staat tot de
wereld ook niet in de geringste betrekking. De
wereld heeft hem geheel moeten loslaten, omdat ze
hem, krachtens de natuurwet, niet kon houden.
Het graf houdt hem. Het graf houdt den toeloo-
gang, de onbetroppelijke en absolute afsluiting aan
van dit tijdelijke leven.

Welnu, even volstrekt en volkomen is voor hem,
die met dezen doop gedoopt wordt in Christus de
gemeenschap met het vroegere anti-Goddelijke leven
verbroken, en in principe de laatste band met de
wereld stukgescheurd.

Om de maat vol te meten voor den lezer, die
wellicht, ook na deze omschrijving, moeite heeft de
bedoeling des apostels te vatten, wijzen wij hier nog
weergeven wat Van Andel te dezer plaatse zegt in
zijn commentaar op Romeinen.

Met de hem eigen scherpsinnigheid en klaarheid
teekent hij aan bij deze verzen:

„De woorden in *uinen dood* eischen eenige toe-
lichting. Eigenlijk zegt er niet in maar tot wijzen
dood; het in den grondsteit gevonden woord zijnt
aan, dat de doop met opzicht tot Christus en be-
paaldelijk tot diens dood geschiedt. In dien geest
de bedoeling van den apostel om den doop van
Christus voor te stellen als het element, waarin
wij begraven worden, iets wat trouwens geen ver-
staanbaren zin hebben tot; zeggen wij, dat onze
doop ons toegedicht wordt in de onderstelling, dat
wij gemeenschap hebben aan Christus' dood. Niet
met den dood wordt de doop vergeleken, maar met
wat op den dood volgt, te weten met het begraven
worden. De apostel laat dit duidelijk uitkomen als
hij zegt, dat wij met Christus begraven zijn, door
den in verband tot Christus dood ons toegedien-
dood. Gedoopt worden zegt zoveel als begraven
worden. Begraven worden met Christus nu onder-
stelt een gestorven zijn met Christus. Levenden toch
begraven niet; de begraving is een plechtig-
heid, die, op eenen zichtbare en openbare wijze het
gestorven zijn van den begraven bevestigt, en, om
zoo te spreken, er het teeken en zegel van is. Zoo
wijst de doop hun de gelooven, van Gods wege,
op rechtskrachtige manier aan, dat zij met Christus
niet zonde gestorven zijn, maar in de heerschappij
gevoerd, die zij over hen had, als Christus
zelf door zijn dood onthoven werd van de verplich-
ting, om aan hare veroordeling dienbaar te zijn.

Zoo wij Paulus dan zeggen: wilt gij weten of gij
met Christus dood zijt met opzicht tot de zonde,
welnu, bedenkt dan, dat gij reeds met Christus be-
graven zijt; want gij zijt gedoopt, en uw doop was
een begraving, waarin u betekend werd, dat gij
met Hem der zonde afgestorven zijt, als sulken die
in zijn dood mede begrepen waren.

Met een helderheid, die den laatste twijfel ver-
bant, toont van Andel dus aan dat de doop naar
de voorstelling des apostels volgens zijn aard en
wezen, de reddende gemeenschap met Christus reeds
aanwezig acht te zijn en niets anders doet dan die
gemeenschap (in dit geval aan den dood van Chris-
tus) nog sterker en machtiger maken.

Deze exegese geeft bovendien een ant-woord op
de vraag, waarom Paulus niet gesproken heeft van
den dood van Christus, maar in het algemeen van
den begraven door den doop, *den dood*, hij de
eersgenoemde opvatting die den dood van Christus
het element acht, waarin gedoopt wordt, moeten
den tekst geweld aandoen en er den naam van
Christus tusschenvoegen, maar in het licht der door
ons bepleite opvatting is het heel natuurlijk, dat
de apostel algemeen op het oog heeft den geestelij-
ken dood van den ouden mensch, dien de doop
aan Gods kind bezegelt en waardoor het der zonde
gestorven is.

Van Andel zegt dan ook: „Misschien niet zonder
opzet verbindt Paulus in vs. 4 niet gelijk in vs. 3,
den dood, tot welken wij gedoopt zijn, aan Christus,
maar zegt hij aldaar in het algemeen dat wij tot
den dood gedoopt zijn; allicht toch wil hij hierdoor
sterker doen uitkomen dat de doop onzen dood aan
de zonde bezegelt. Kennelijk heeft hij bij alles, wat
hij hier van den doop zegt, de wijze op het oog,
waarop deze in zijne dagen bediend werd. Wel
weten wij niet met zekerheid hoe deze doop ge-
schiedde of de doopeling geheel en al in het water
gedoopt werd, dan wel of hij staande of geknield,
hief hoofd boven het water verheven, den doop
ontving, zóó, dat de dooper water over zijn hoofd
uitgoot, om hem er als met een sluier mede te
overdekken. Zooveel staat echter vast, dat de manier
de doops in beide gevallen zeer eigenaardig het
begraven worden afbeelde; naar zijn ouden mensch
geeft hij in het water onder, maar — vergeten wij
het niet! — om als een vernieuwd, gereinigd
mensch uit zijn graf op te staan.

Vergelijken wij nu de uitdrukking in het gebed
van ons doopsformulier met de taal, die de apostel
hier spreekt, dan kan ons eerlijk oordeel niet anders
zijn, dan dat door de bede: „Opdat het met Hem
in zijnen dood begraven worde“, de schriftuurlijk
bedoeling niet juist wordt weergegeven. Natuurlijk
zijn de opzettelijke van het formulier niet verplicht
gewest zich te houden aan de letter van den tekst,
want men kan ook in bijbelsche taal spreken son-
der woordelijk de Schrift te copieeren, — de aan-
vang van het gebed is hiervan het bewijs, — maar
in dit bijzondere geval is de manier van uitdruk-
king niet goed te keuren, omdat te kennelijk op
de reeds besproken misvatting van den doop
worden berust. Zeker, het is niet geheel onnauw-
keurig van den doop in Christus dood te spreken.
Men kan zich dien dood wel denken als verinnere-
beeld door het graf, waarin Immanuel werd neer-
gelegd, — maar dan is toch de schoone, rijke beel-
spraak van Paulus niet tot haar recht gekomen, en
de krachtige verstelling van den doop kennelijk
verzwakt. Voor den mindergelovige is de deus tot mis-
verstand wel eenigzins open geset.

Het verwondert ons dan ook niet, dat vóór enkele
jaren, als wij wel ingelicht zijn, op de classis
Zwolle — een voorstel tot wijziging dezer zin-
nede besproken werd.

Het wijziging zou zeer eenvoudig aldus kunnen
zijn: „Opdat het door den doop met Hem begraven
worde.“

De volle malruk zou dan op het begraven vallen,
zoodat dit door den doop wordt aangeduid. En de
Gemeente zou beter voelen, hoe de geestelijke be-
graving, als vrucht van de vooraf genoemde inlij-
ving, van God voor het kind gevraagd werd.

Niet nog van den gestorven, maar van den in
de aarde bedovene mensch geldt het woord van
Ps. 103: „Men kent een vint zijn standplaats zelfs
niet meer.“

Dit moege ook van den ouden mensch w. a. r. zijn.
En zij het, dat dit eers: waarlijk bij den tijdelijken
dood geschieden kan, als wanneer de bevestigende
ziel van het lichaam der zonde wordt verlost,
in beginsel en bij den voortduur steeds meer wil
de God des doops, op het gebed van zijn volke die
begraving van den ouden mensch ook hierdoor ge-
schieden. Reeds hier mag het Paulinische woord
herhaald: Het oude is voorbijgegaan, niet, het is
alles nieuw geworden“ (2 Cor. 5: 17).

En wanneer de apostel het recht heeft te zeggen:
„De gestorven is, die is gerechtvaardigd van de
zonde“ (Rom. 6: 7), dan mag zeer zeker van den
begraven, gezegd, dat voor hem de heerschappij
der zonde is temet te gedaan.

De begrafenis van den ouden mensch in het
werk der heiligmaking geschiedt eerst volledig,
wanneer de ziel van het lichaam wordt afgescheurd,
— maar wat het werk der rechtvaardigmaking be-
treft, roept de begrafenis des doops het der Ge-
meente luidde toe:

„Zooover het West verijderd is van 't Oosten,
Zóóver heeft Hij, om onze ziel te troosten,
Van ons de schuld en zonden weggedaan.“

Van belang is dit stukje ook, omdat zelfs
bij een zoo ver van het middelpunt afstaande
questie zoo duidelijk blijkt, dat wie de Schrift
en ons Doopsformulier onderzoekt tot geen
andere conclusie komen kan, dan dat de doop
„volgens zijn aard en wezen de reddende gemeenschap
met Christus reeds aanwezig acht te zijn en niet
anders doet dan die gemeenschap nog sterker en
machtiger maken.“

Wie dat ontkent, tast het wezen van den
Doop aan en maakt het Sacrament tot een
„ledig teeken.“

Officiële Berichten.

Aan de Classen der Gereformeerde
Kerken in Nederland.

Namens de Gereformeerde Kerk te Utrecht
hebben ondergeteekenden de eer, de Classen
der Gereformeerde Kerken in Nederland te
herinneren aan het besluit der Generale Synode
van Arnhem, om namens haar door de Synodale
Kerk een ernstig en dringend schrijven te doen
uitgaan aan die Kerken van Gereformeerde
belijdenis, „welke nog niet de eenheid van het
lichaam van Christus zoeken in zichtbare open-
baring“, en dat hiertoe de Classen de adressen
der Kerken vroegtijdig aan de Synodale Kerk
zullen opgeven. Zie Acta Art. 43 en 206 (ver-
eelen met Acta Gener. Syn. van Middelburg
Art. 13).

De Kerken, hier bedoeld, zijn Kerken van
min-vaste formatie doch van Gereformeerde
belijdenis en die niet met „de Gereformeerde
Kerken in Nederland“ in kerkelijk verband
leven, de zogenoemde „Vrije Gereformeerde“
Kerken of „Oud Gereformeerde“ Kerken en de
Gemeenten ontstaan door den arbeid van Ds.
Ledeboer.

Volgens besluit der Synode moet bedoeld
schrijven uiterlijk begin van Juni a.s. aan de
betrokken Kerken verzonden worden. De Clas-
sen worden dus dringend verzocht, om de ad-
dressen van zulke binnen haar kring bestaande
Kerken zoo spoedig mogelijk en in elk geval voor
Juni a.s. aan 't adres van den laatst onder-
geteekende te doen toekomen.

De M. VAN MINSEN.
De P. J. W. KLAARHAMER.

Utrecht, 2 Febr. 1905.

Classis Zutphen.

Vergadering D. V. op Donderdag 2 Maart
's Voormiddags 9½ uur in de Geref. Kerk te
Doetinchem.

Brieven en stukken voor 't agendum in te
zenden vóór Woensdag 15 Febr. aan het adres:
H. ORMEL, Corresp.

Lochem, 2 Febr. 1905.

Buitenland.

Engeland. Arbeid der koninklijke
commissien in zake het geschil
tusschen de Vereenigde Vrije kerk
en de Vrije kerk van Schotland.

De koninklijke commissie die ingesteld zijn
om de financiële kwestie tusschen de Vereenigde
Vrije kerk en Vrije kerk van Schotland te
onderzoeken, hebben haar arbeid begonnen.
De instructie der commissie luidt, dat zij zich
te plaatsen hebben op het standpunt van het
eindvonnis, waardoor alle goederen en fondsen
der Vrije Schotische kerk aan de kleine schare
van belijders die niet met de vereeniging met de
Presbyteriaansche kerk wilden meegaan, werden
toegewezen. De commissie hebben daarom bij
het getuigenverhoor alle betoogen afgesneden,
waardoor men trachtte aan te toonen, dat de
vereenigde Vrije kerk recht op de fondsen heeft,
en heeft zich er alleen toe bepaald om inlichtin-
gen in te winnen, in hoever de kleine Vrije
kerk van Schotland in staat is om de aan-
zienlijke fondsen, die tot hare beschikking ge-
komen zijn, aan te wenden tot het doel waar-
voor zij bestemd zijn. Tot hiertoe zijn in
zeven zittingen getuigen uit de Vereenigde Vrije
kerk gehoord. Om den tegenstanders tijd te
geven hierop te antwoorden, is de commissie voor
14 dagen uittegegaan. Alle getuigen uit de Ver-
eenigde Vrije kerk hebben verklaard, dat de fond-
sen, die haar ontnomen werden, alleen door een
groot, kerkelijke gemeenschap volgens de be-
doeling der schenkers kunnen aangewend wor-
den. Zij trachten aan te toonen, dat de
fondsen niet onafhankelijk van elkander be-
stonden, maar een geheel vormden voor den
in elkander grijpenden arbeid der kerk. Ook
meenden zij, dat de fondsen niet dienden om
de kosten voor verschillende arbeid te
dekken, maar dienden om den arbeid een
groot kerkgemeenschap te steunen. Daarom
was de kleine Vrije kerk niet in staat, de
fondsen volgens huone bestemming te beheeren.

De afzonderlijke commissie tot voorlopige
regeling van moeilijkheden, die ontstaan waren
over het vermogen der plaatselijke kerken,
stuitte op de moeilijkheid, dat de Vrije kerk
van Schotland, steunend op het eindvonnis
van het Huis der Lords, weigerde in vele
gevallen de noodige inlichtingen te geven. De
Vrije kerk van Schotland wilde eerst ook niet
weten van een voorlopig gemeenschappelijk
gebruiken der kerkgebouwen. Ten slotte toonden
de vertegenwoordigers der Vrije kerk meer ge-
neigdheid om het bestaande geschil in der
minne te schikken, om alzo een einde te
maken aan het getwist over kerkgebouwen en
pastorieën.

Het blijkt evenwel, dat men op allerlei wijze
zoekt het eennmaal door de hoogste rechtbank
gelagen vonnis krachteloos te maken.

Frankrijk. De val van het ministe-
rie Combes.

Combes is dan als eerste minister gevallen.
Het feit, dat het ministerie den dienst der vrij-
metselaars gebruikte om te weten te komen,
welke officieren de mis bijwoonden, of maar
hunne kinderen Godsdiensonderwijs lieten geven,
om dan aan zulke boosdoeners verdere promotie
onmogelijk te maken, was velen Franschen radica-
len toch al te kras. Nu is het ministerie
Rouvier aan het bewind gekomen. Het mini-
sterie Combes rekende er op, dat den 1sten
April van dit jaar de band tusschen Kerk en
Staat zou verbroken zijn, niet om de Kerk dan
haar vrijheid te gunnen, maar om haar daarna
des te beter te kunnen onderdrukken. Het
tegenwoordige ministerie schijnt weinig lust te

gevoelen, aanstonds over te gaan tot het doen
van voorstellen, welke de Kerk moeten smaken,
en schijnt de zaak slepende te willen houden
tot de volgende verkiezingen. Wie weet of dan
niet blijkt, dat een groot deel der natie nog te
veel gevoelt voor de Roomsche kerk, om haar
geheel door den staat te laten knechten!

Ain de andere zijde merken zij maar al te
goed, dat de Roomschegezinden, met den paus
aan het hoofd, voor de gedruigde scheiding van
Kerk en Staat niet al te bang zijn. Zij zijn
bereid het tot het uiterste te laten komen, om
daardoor nieuwe sympathie voor hunne kerk te
wekken. Daarom heeft de Ultramontaansche
Univers zijn lezers den raad gegeven om, wan-
neer de scheiding van Kerk en Staat wordt
doorgedreven, en daardoor de kerken aan den
Staat vervallen, die gebouwen niet van den
Staat in bruikleen te ontvangen, maar liever in
stallen en schuren de Godsdiensvoering te
houden, tensinde door het martelaarschap het
volk weder te winnen. Opmerkelijk is het ook, dat
de paus tegenover de Fransche regering een meer
verzoenlijken toon ging aannemen. Eerst was hij
van plan om eenvoudig bisschoppen te benoemen,
zonder de Fransche regering daarin te moeten,
of aan die benoeming deel te laten nemen.
Doch hij heeft daarvan afgezien, wij hij daar-
mede de vijanden der Roomsche kerk in de hand
zou hebben gewerkt.

In de laatste dagen van het verlopen jaar
heeft de Fransche Kamer van afgevaardigden
aan de kerken een belangrijk financieel verlies
doen lijden, door haar het monopolie der be-
grafenissen te ontnemen. Het recht tot levering
van rouwverzieringen in de kerkgebouwen, in
de sterfhuizen en van den lijkwagen werd haar
ontnomen. De Roomsche kerk is dit natuurlijk
het meest tot schade. Doch aan de andere
kerken wordt daardoor mede een bron van
inkomsten ontnomen. Zoo heeft de Lutherse
kerk te Parijs daardoor een verlies van
10,000 's jaars.

N.-Amerika. Fundamentele stukken
geloofden.

In De Hope vonden wij de volgende be-
schouwing in een artikel van Dr. J. W. Board-
slee over „de betrekking der kinderen tot de
Kerk“.

Twee groote beginselen onzer Ger. Theologie
liggen aan den wortel derer betrekking, en zij